

— Пази се, миличко, ти си неопитно. Слушай майка си и се пази.

Агжнцето заскача около майка си, заблея, чуха го другарчетата му, повикаха го, и дружно изкочиха пред вратата на кошарата.

— Слушайте, агжнца-баганца, скокливи, игри-ви, аз знам една тайна.

— Кажни я, кажни я, — завикаха агжнцата...

— Знаете ли що е вжлк?

— Че от кжде ще знаем...

— Пжк аз знам, — завика агжнцето. — Той има остри зжби, джлга опашка и едно агне може да лапне като един за-вжлк.

Агжнцата изгжрпнаха от страх.

— Бягайте! — извика едно.

— Какво има?

— Вжлк, вжлк

— гледайте вжлка.

Умното агне погледна и подскокна... Там играеше един

звяр с остри зжби, с джлга опашка...

— Е, е, това ли е вжлка? — извика то. — Моята майка или е много страхлива, или е много глупава... От такова животно не ме е страх.

То скокна високо, прескочи мишката и побегна към полето.

Другарчетата му хукнаха след него.

Там скачаха и се веселиха де вечерта.

Защото не можеха да разберат що е това вжлк.

